



Весна навіяла рядки

Ця тиша розбиває сніг,
Весняним запахом чаклує.
Сваволю лютого до ніг
Мені, як посмішку, дарує.
Хоч й знаєм - березня обійми,
Як мачухи прихильність.
Та тільки ніжність крила здіме,
Втрачаємо геть пильність.

Осіни мене пристрастю дня
Цеї весноньки, цеї чаклунки.
Стопи в кров позбивала вже я,
Несучи на плечах спадку клунки.
Перепрілії зради іуд
Мохом криють лукаві душі.
Часе вірусів й серця простуд,
Возлюби благо сущих!

«Вже веселики прилетіли!» -
Сивочолий всміхається тато.
І мурашками по старім тілі
Повертається юність крилата.
Така рвійність в тобі була, весно,
Таку розкіш на серце клала...
Та роки, як сніги, скресли,
Йдуть у землю з висот п'єдесталу.

Не те, щоб я перевтомилась,
Не те, щоб зрадила меті,
Та серце чомусь оголилось,
Протест явило суєті.
Не те, щоб я благословила
Його на праведні бої,
Та в Бога сили попросила,
І щоб отверз вуста німі...

Серед пристрастей і покаянь,
У самому вулкані епохи
Я згораю від жаги бажань -
Змилосердити світ цей хоч трохи.
У примуленій річці життя
Вже живе джерело не згублю.
Є у мене від зла прикриття:
Я вас, люди, безмежно люблю!

Світлана Сарич